

THE NEW YORK TIMES BESTSELLERS

ZUDUŠO DVĒSELU PILSĒTĀ

KRISTĪNA DODA

Ja tev patīk Noras Robertsas darbi, tad
šī grāmata būs īpašs baudījums

Bookbub

KRISTĪNA
DODA

ZUDUŠO
DVĒSELU
PILSĒTA

**CHRISTINA
DODD**

**POINT
LAST
SEEN**

KRISTĪNA
DODA

ZUDUŠO
DVĒSELU
PILSĒTA

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(73)-31
Do 151

Copyright © 2022 by Christina Dodd
This edition published by arrangement with
Harlequin Books S.A.

Kristīnas Dodas romāna "Zudušo dvēseļu pilsēta"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Gunita Mežule
Vāka noformējums latviešu valodā "Apgāds "Kontinents""
Vāko foto © pixabay.com

ISBN 978-9934-25-062-0

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2022

PIRMĀ NODAĻA

Šajā nomaļajā Bigsūras nostūrī, Kalifornijā, toni noteica divi pirmatnēji elementi: Santalūsijas kalnu grēda austrumos un Klusais okeāns rietumos. To leģendārie cikstiņi kalpoja par aizsākumu vētrām, žilbinoši zilām dienām un interesantai leģendai par Gotiku, zudušo dvēseļu pilsētu.

Uz plāksnītes pie restorāna "Dzīvais ozols" bija rakstīts:

Runā, ka vētras naktīs Gotika pazūd un, atgriežoties atpakaļ, ved sev līdzī zudušas dvēseles, kas pieceltas no miroņiem.

Skaidrs, ka mīts bija izdomājums, taču vietējie veikalnieki atbalstīja tā izplatību.

Viena otra leģenda allaž nāk par labu tirdzniecībai.

Vēsturiskās ēkas ieskāva septiņus serpentīna likumus, kas veidoja Gotikas mugurkaulu – raibu restorānu un amatnieku izstrādājumu veikalu kolekciju, kas centās izpatikt drosmīgajiem tūristiem, kuri bija mērojuši ceļu no Salinas ielejas pa šauro, likumoto Nasimiento-Fergusonas šoseju, tai aizvijoties uz piekrastes rietumu daļu, vai pa Klusā okeāna piekrastes šoseju no ziemeļiem vai dienvidiem.

Šodien Gotikā nekas nenotika: Nasimiento-Fērgusona šoseja bija atvērta, taču Klusā okeāna piekrastes šoseja atkal izrādījās aizskalota, nu jau mēnešiem ilgi, un, kad tā bija ciet, ciemata tirgotāji pieredzēja grūtus laikus.

Gotikas iedzīvotāji bija draudzīgs vientuļnieku un ekscentriķu, mākslinieku un gaišreģu bariņš. Cilvēki, kuri bija ieradušies Gotikā un palikuši... un palikuši noteikta iemesla dēļ.

Ādama Ramsdela palikšanas iemesli bija tīri privāti.

OTRĀ NODAĻA

Februāra rīts

Gotika, Kalifornija

Vētra Klusā okeāna piekrastē bija izrādījusies nežēlīga – augu nakti nerimstošs auksts lietus un vēja auri. Ādams Ramsdels bija stundām ilgi strādājis, metinādams un pulēdams augstu, smagu un masīvu skulptūru, nedzirdēdams gaudulīgās balsis, kas apraudāja savu aiziešanu, nesaraudamies no paša sejas atspulga nopulētajā nerūsejošajā tēraudā. Viņš svīda, cenšoties strādāt ātri, lai iedzīvinātu domās ieraudzīto tēlu: briesmoni ar asiem nagiem, kas iznira no dzīlēm: skaistu, nāvējošu un bīstamu.

Un, tāpat kā vienmēr, pienākot rītausmai un vētrai atkāpjoties, viņš paspēra soli atpakaļ un saprata, ka nekas nav izdevies.

Viņš nepacietīgi pagrūda ratiņus ar skulptūru uz sienas pusi. Viens no nagiem aizķēra skulptora kailo krūškurvi un pierādīja, ka vismaz kaut ko viņš ir izdarījis pareizi: būdams ass kā žilete, tas iecirta garu un smalku brūci viņa ādā. Virspusē izsūcās asinis. Ar kājas pirkstu

viņš nobloķēja ratiņu riteņus, pasargādams skulptūru no reizumis uznākošajām Kalifornijas zemestrīcēm.

Tad ar tāda cilvēka prasmīgo roku, kuram nācies tikt galā ar savu un citu sīkajām rētām, viņš sameklēja tiru divieli un apturēja asiņošanu. Iegājis mazītiņajā vannas istabā, nomazgāja ievainojumu un salīmēja iegriezumu ar ciānakrilāta līmi. Rēta nebija dziļa: līmei vajadzēja noturēties.

Viņš sasēja sporta kurpju auklas un izgāja ārā – īsajā, pie zemes pieliektajā slapjajā zālē, kas klāja viņa piemājas teritoriju. Rozmarīna dzīvžogs turpat pie lieveņa dvesmoja koksnei līdzīgu aromātu. No jauna parādījusies saules gaisma bija izkļiedējusi miglu, un Ādams sāka skriet pret kalnu uz pilsētas pusi, apņēmies tikt pie brokastīm un tad atgriezties mājās, lai liktos gulēt. Nu, kad skulptūra bija gatava un vētra norimusies, viņam bija vajadzīga aizmīšanās, ko varēja dāvēt svētlaimīgs miegs.

Un tomēr katru gadu, tuvojoties Marta īdām un neveiksmes gadadienai, murgi atrada ceļu pie viņa miegā un galu galā iznira gaismā. Tie nekad nebija vienādi, bet vienmēr šāda vai tāda variācija par tēmu: viņš bija cietis neveiksmi, un divos atsevišķos negadījumos cilvēki bija gājuši bojā...

Ceļš veda kalnup, taču katrs solis bija straujš un precīzs. Slapjā zāle saplaka zem viņa sporta kurpēm. Ādams nekad neslīdēja: cilvēks varēja aiziet bojā, vienreiz paslīdot. Viņš allaž bija to zinājis, taču nu, pēc pieciem gadiem, zināja no pieredzes, kuru nespēja aizmirst.

Skrienot viņš atbrīvojās no noguruma, kas cēlās no griešanas, slīpēšanas, dauzīšanas un pulēšanas visas nakts garumā. Viņš nonāca līdz asfaltam, un solis kļuva garāks, ātrums lielāks.

Viņš paskrēja garām kapsētai, kur kāda sieviete bija pietupusies, lai notīrītu iegravēto uzrakstu uz drūpoša kapakmens, garām Gotikas muzejam, kuru vadīja vietējā vēsturniece Freija Gudnaita.

Gotikas universālveikals atradās pie ceļa apakšējā likuma. Šodien stāvlaukums bija tukšs, ratiņi stāvēja dīkā, un veikala sešpadsmitgadīgā pārdevēja rēgojās atvērtajās durvīs. – Labdien, Ramsdela kungs! – viņa uzsauca.

Viņš pacēla roku. – Sveika, Temelina.

Viņa ieķīķinājās.

Nesaprotamā kārtā, pateicoties tam, ka viņš māja un atcerējās meitenes vārdu, viņa bija tajā iemīlējusies. Ādams sev atgādināja, ka pusaugu zēnu deficīts šajā apkaimē nozīmēja viņa atstāšanu teju vai ārpus konkurences, taču sajuta meitenes skatienu, paskriedams garām mazītiņajai frizētavai, kur Dafne apgriezta vietējā ferma matus, iesēdinājusi viņu ārpusē novietotā bārdzīņa krēslā.

Ķermenis mudināja pāriet uz soļiem, taču viņš tīšām turpināja skriet.

Pie katra pagrieziena viņš palūkojās augšup uz Atraitnes smaili – klinšainu kori, kas slējās pāri pilsētai, un "Torņi", ēku, ko bija uzbūvējusi zviedru mēmā kino zvaigzne, kura trīsdesmito gadu sākumā iegādājās zemi un lika uzcelt pilsētu atbilstoši saviem norādījumiem.

Beidzot viņš ieraudzīja savu galamērķi, "Dzīvo ozolu", četrzvaigžņu restorānu vienas zvaigznes cienīgā pilsētā. Trīsstāvīgā ēka slējās ceļa augšējā likuma stūrī, un tajā atradās ēdināšanas uzņēmums un trīs ekskluzīvi apartamenti, kurus varēja noīrēt.

Kad Ādams pieskrēja klāt, viņš tvēra pēc elpas, svīda

un bija saķēris sānus. Kopš atgriešanās no Amazones baseina izturība nebija pilnībā atjaunojusies.

Kaitinoši.

Nonācis līdz ēkas stūrim, viņš pagriezās, lai palūktos uz ainavu.

Skats bija burvīgs: gaiši zaļas nogāzes, viņu sagrauztas klintis, okeāna nebeidzamās bangas un apvārsnis, kas aizsniedzās līdz bezgalībai. Gotikas džipu brauciena laikā Freija allaž lika tūristiem pie sirds, ka tad, ja kāds paklups un pakritis šajā punktā, viņš varēs nokūleņot lejā līdz pat pludmalei. Tas, protams, bija pārspīlējums. Liekākoties.

Ādams noslaucīja sviedrus no sejas ar nelielo dvielīti, kas bija aizbāzts aiz jostas. Tad nemiers sāka pamazām kņudināt muguru.

Kāds viņu vēroja.

Viņš pacēla galvu, palūkodamies uz zālēm apaugušo pakalnu un olīvkoku birzi. Spožs zibsnis, it kā kāds stāvētu koku ēnā un nolūktos ar binokli. Nolūktos uz viņu.

Nē. Ne uz viņu. Cauri mākoņu driskām izlidoja liels medību piekūns, un debesīs ieķērcās un sāka riņķot kajas. Putnu vērotāji no visas pasaules brauca šurp, lai sajūsminātos par Bigsūrā sastopamajām sugām. Viņam vērojot, zibsnis nozuda. Varbūt putnu vērotājs bija pamanījis cekulaino tuklīti. Ādams sajuta nepatīkami lielu atvieglojumu par to: tas demonstrēja noteiktu paranojas līmeni, iedomājoties, ka kāds varētu vērot viņu, bet...

Bet. Viņš bija iemācījies paļauties uz saviem instinktiem. Skaidrs, ka pirms tam vajadzēja pamatīgi dabūt pa mizu.

Ādams iegāja pa restorāna durvīm un no telpas viņa gala saklausīja, kā svešzemju viesmīlis skaļi uzsit knipi,

un ieraudzīja uzvalkā tērpušos Ludvigu, kurš norādīja uz nelielu, nomaļu galdiņu tālākajā stūrī. Uz Ādama parasto galdiņu.

Pirms Ādams paspēra otru soli, viņš nopētīja visas iespējamās ieejas un izejas, saskaitīja iekšā esošos cilvēkus un izvērtēja tos no iespējamo draudu perspektīvas, apsverot pieejamo ieroču klāstu. Tas bija vecs ieradums, kas sniedza viņam dvēseles mieru.

Trīs izejas: parādes durvis, virtuves durvis un durvis uz augšstāva apartamentiem.

Kalšana kungs pēc ieraduma sēdēja pie loga. Viņam patika saule, un viņa iemīļotā nodarbošanās bija cilvēku vērošana. Kāpēc gan ne? Viņam bija aptuveni deviņdesmit pieci gadi. Kas cits viņam atlika?

Lietišķām brokastīm rezervētajā apspriežu telpā aiz atvērtām durvīm atradās garš, divdesmit personām klāts galds.

Jauns pāris, spriežot pēc visa, tūristi, bija sadevuši rokas uz galda un smaidīja, skatīdamies viens otram acīs.

Jauki. Patiesi jauki bija zināt, ka jaunības mīlestība vēl aizvien pastāv.

Tālāk, ar muguru pret pretējo sienu, sēdēja aktrise. Acīmredzami aktrise. Varbūt ieradusies uz brokastīm vai lai apmestos vienā no apartamentiem. Slavenību apciemojumi notika pietiekami bieži, lai vairums pilsētnieku tos uztvertu vienā mierā, kaut gan plūksnās ar paparaci patiešām atdzīvināja ciemata miegainību.

Viņa nebija skaista. Seja bija pārāk stūrainā, mute pārāk plata, zods pārāk apņēmīgs. Viņa lasīja kaudzē sakrautus papīrus, ar marķieri kaut ko atzīmēja un ar pildspalvu rakstīja piezīmes... Un viņai bija brilles. Tās nebija nekādas nevērīgās brilles, kas vēstīja par to, ka cilvēkam

ir vajadzīga neliela palīdzība lasot. Šie bija laima zaļos rāmjos ievietoti kolas pudeļu dibeni.

Interesanti: kāpēc gan aktrise nebija uztaisījusi lāzeroperāciju? Tam gan nebija nekādas nozīmes. Aiz brillēm viņas brūnās acis dzīvespriečīgi mirdzēja, paužot interesi un humoru, lai arī Ādams nespēja saprast, kā iespējams pārraidīt visu šo informāciju, pat nepaceļot galvu. Viņas mati bija gluži kā izkāpuši no šampūna reklāmas – gari, tumši, viļņaini un mirdzoši –, un, kad sieviete tos saņēma plaukstā un atmeta pār plecu, Ādams sajuta, ka viņam aizraujas elpa.

Čerkstoša balss izjauca pārāk ievilkušos brīdi un skaidri parādīja, kā Ādama nošķirtība ir viņu ietekmējusi. – Ei, tu. Puis! Panāc šurp. – Kalšana kungs pamāja. Kalšana kungs, kurš reiz bijis garš, platiem pleciem un izskatīgs. Tad vecums bija viņu sagrābis savos nagos un noknābājis, padarot par salīkušu un kaulainu vecu vīru.

Ādams pacēla pirkstu, likdams Ludvigam manīt, ka brokastīm nāksies pagaidīt.

Ludvigs nikni pablenza. Varbūt to panāca vārds, taču viņš tiešām atgādināja Ludvigu van Bēthovenu: izspūruši, mežonīgi, cirtaini mati, tumšas domātāja acis zem kuplām uzacīm, pilnīgas lūpas, bedrīte zodā. Viņš reti runāja un nekad nesmaidīja. Vairums cilvēku no viņa baidījās.

Ādams gan ne. Viņš piegāja pie Kalšana kunga galdiņa un apsēdās preti vecajam vīram. – Kā varu jums palīdzēt, cienītais?

– Nesauc mani par cienīto. Es tev teicu, lai tu mani sauktu vārdā, par K. H.

Ādams nemēdza nevienu saukt vārdā. Tas sekmētu draudzīgas attiecības.

– Ja tu to nevari, tad sauc mani par Kalšanu. – Vecuks uzdūra uz dakšinas rīvmaizē apviļātu kumosu un patsniedza to Ādamam. – Kas tas, tavuprāt, ir?

Ādams bija apceļojis pasauli un iemācījies ēst visu, kas nāk priekšā, tāpēc paņēma dakšinu, apostija kumosu un noskrubināja stūrīti. – Domāju, ka cepti dziedzeri.

Kalšana kungs norīstījās. – Vecāmāte mums lika ēst dziedzerus. – Viņš iebāza dakšinas galu sev mutē. – Šie nav tik briesmīgi kā viņas gatavotie. – Tad viņš nicinoši piebilda: – Tas ir francūžeļu ēdiens.

– Senjors Alfonso ir spānis.

Kalšana kungs centās izlikties, ka nav dzirdējis Ādama piezīmi. – Mēs nepagūsim ne attapties, kad šis Alfonso sāks lasīt gliemežus pa ceļmalām un dēvēs tos par vīngliemežiem.

– Vispār jau... – Ādams pamanīja, kā Kalšana kunga skatiens iezibas, un piecēlās. – Labi. Jokojiet vien. Es iešu paēst brokastis.

Kalšana kungs satvēra viņa rokas locītavu. – Vai esi dzirdējis, ko Kaltrans grasās iesākt ar izskalojumiem? – Viņš runāja par Kalifornijas transporta departamentu un viņu centieniem salabot Klusā okeāna piekrastes šoseju un padarīt to izbraucamu.

– Nē. Ko tad?

– Neko! – Kalšans skaļi nosmējās un tad pamāja uz aktrisi. – Tā meiča. Vai nav iespaidīga? Miesasbūve tāda kā no ķieģeļiem būvētam ķemertiņam.

Juzdamies ieinteresēts, Ādams atkal apsēdās. – Kas viņa ir?

– Vai tu nekad nelasi žurnālu *People*? Tā ir Klarisa Bērbidža. Viņa spēlēšot galveno lomu modernā versijā par Šekspīra... ē... nu, vienu no Šekspīra lugām. Kāda gan tam

nozīme? Viņa spēlēšot karali. Vai kaut ko tamlīdzīgu. Tagad viņa lasa scenāriju.

Klarisa pacēla galvu, it kā būtu dzirdējusi teikto – un skaidrs, ka bija, jo Kalšana kunga dzirdes aparāts nedarbojās tik labi, lai kompensētu dzirdes zudumu, – un laipni pasmaidīja un pamāja.

Kalšana kungs viņai uzsmaidīja. – Sveika, Klarisa. Man patika tava spēle "Ellē"!

– Pateicos, K. H. – Viņa runāja tā, lai viņš sadzirdētu.

Kalšana kungs uzmeta Ādamam triumfējošu skatienu, kas nepārprotami vēstīja: redzi? Klarisa Bērbidža uzrunā mani vārdā.

Šī aktrises sagādātā starpgadījuma dēļ abi vīrieši jutās pārsteigti, kad durvis atvērās un iekšā ienāca izskatīga, nevērīgi ģērbusies pusmūža sieviete ar īsiem, rudiem matiem.

Kalšana kungs nepatikā noskurinājās. – Šī.